

2. Організація бюджетування на засадах процесного підходу орієнтує підприємство на постійне вдосконалення бізнес-процесів, дозволяє виявляти приховані резерви підвищення ефективності діяльності, сприяє створенню такої бізнес-моделі підприємства, яка найкращим чином забезпечує формування соціально-економічної цінності;

3. Створює основу для реалізації ефективних механізмів мотивації персоналу, контролю діяльності, забезпечує зворотній зв'язок, необхідні коригування стратегічного плану діяльності;

4. Забезпечує актуалізацію системи фінансових планів підприємства торгівлі, їх пристосування до мінливих умов зовнішнього середовища, стимулює економію витрат;

5. Заохочує ініціативу, забезпечує залучення до планових процедур фахівців середньої ланки управління;

6. Заздалегідь формує модель поведінки підприємства за різних варіантів розвитку подій в межах визначених і формалізованих цілей діяльності підприємства.

Список літератури:

1. Meyer-Piening. Zero Base Planning. - Köln, 1990. - P. 18.
2. Бримсон Д. Процессно-ориентированное бюджетирование. Внедрение нового инструмента управления стоимостью компании / Д. Бримсон, Дж. Антос - [Пер. с англ.] — М., СПб.: Вершина, 2006. – 336 с.
3. Инталев В.И. Бюджетирование. Шаг за шагом / В.И. Инталев. – М: Финансы, 2010. - 482 с.
4. Шаховская Л.С. Бюджетирование: теория и практика / Л.С.Шаховская, В.В. Хохлов, О.Г. Кулакова. —М.: КНОРУС, 2009.— 396 с.
5. Хруцкий В.Е. Внутрифирменное бюджетирование. / В.Е. Хруцкий, Т.В. Сизова, В.В. Гамаюнов. — М.: Финансы и статистика, 2006. — 400 с.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ ПРИ СТРАТЕГІЧНІЙ ВЗАЄМОДІЇ ІЗ СУБ'ЄКТАМИ ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

*Судакова О.І., к.т.н., доцент кафедри обліку, економіки і управління
персоналом підприємства, Орлова М.К., магістр,
Придніпровська державна академія будівництва та архітектури,
м. Дніпропетровськ, Україна*

У складних умовах господарювання, що характерні для вітчизняної економіки, особливої важливості набуває процес гарантування економічної безпеки кожного підприємства, здійснення якого за умов недостатності та недосконалості теоретичної бази є ускладненим, а відтак і недостатньо ефективним.

Досвід розвинених країн підтверджує, що ядром сучасного господарського механізму є державне регулювання економіки, яке здійснюється економічними важелями. Неefективне використання такого досвіду в Україні призводить до процесів, що загрожують її безпеці. Подолання негативних тенденцій у розвитку сучасних суспільно-економічних процесів дасть змогу українському народові утвердити свою незалежність загалом.

Одним з головних завдань регулювання сучасної економіки, підвищення рівня управління нею в умовах перманентно зростаючої нестабільності та необхідності своєчасного і випереджаючого реагування на неї є підтримання такого стану національної економіки, її макроекономічної рівноваги при обраних показниках економічних перетворень в суспільстві, який допомагає зберігати стійкість до внутрішніх та зовнішніх загроз і здатний задовольнити потреби особи, підприємницького сектору держави, суспільства. Загрози їм випливають від зростаючої асиметрії у соціально-економічних процесах та їх руйнації.

Небезпека - об'єктивна існуюча можливість негативного впливу на соціальний організм, внаслідок чого йому може бути завдано суттєвої шкоди, що призведе до втрати здатності відтворювати свою соціально-економічну симетрію та тотожність, надати своєму розвитку небажаної динаміки або параметрів (характер, темпи, форми і т. ін.). На підставі узагальнення існуючих думок, до джерел небезпеки слід віднести умови та фактори, що мають певний потенціал ворожих намірів, шкідливих властивостей, деструктивної дії [1-5]. За своєю генезою вони мають природне, техногенне та соціальне походження.

Безпека є результатом певної свідомої, соціальної діяльності із забезпечення безпеки особи, сім'ї, суспільства, держави. Така діяльність виникає як соціальний феномен щодо подолання суперечностей між об'єктивною реальністю, небезпекою і потребами особи, соціальних груп, суспільства і держави на засадах попередження, локалізації та обмеження. Небезпека як така є об'єктом управлінської діяльності з усунення, попередження, локалізації загроз безпеці. До предмета цієї діяльності слід віднести конкретні загрози безпеці (військові, політичні, економічні та ін.), а також конкретні матеріальні носії цих загроз (природні та соціально-економічні явища).

У сучасних ринкових умовах забезпечення економічної безпеки підприємств засобами їхнього реактивного пристосування до внутрішніх і зовнішніх загроз ускладнюється через брак ресурсів, недоліків менеджменту, неможливості передбачення змін тощо. Тому на стратегічному інтервалі часу підприємствам потрібно спрямовувати зусилля не тільки на захист від внутрішніх і зовнішніх загроз, а й на використання можливостей щодо забезпечення реалізації власних стратегічних економічних інтересів.

Отже, авторська позиція полягає в трактуванні змісту економічної безпеки підприємств як забезпечення реалізації стратегічних інтересів підприємства на основі використання можливостей зовнішнього середовища з застосуванням продуктивної взаємодії із суб'єктами зовнішнього середовища (рис. 1).

Рис.1. Взаємозв'язок між стратегічними економічними інтересами підприємства та забезпеченням економічної безпеки

Виходячи з цього, під економічною безпекою суб'єкта господарювання пропонується вважати характеристику суб'єкта господарювання, яка відображає його здатність реалізувати власні стратегічні економічні інтереси при певних зовнішніх умовах завдяки захисту від існуючих і потенційних загроз та використанню можливостей, що надає зовнішнє середовище.

Специфіка економічних інтересів у сучасній економіці України полягає в їхній індивідуалізації та відсутності повної єдності, наявності протиріч економічних інтересів, що стають як внутрішнім джерелом розвитку економічних відносин, так і джерелом виникнення загроз для економічного стану суб'єктів господарювання та економіки в цілому. Тому важливим завданням забезпечення економічної безпеки підприємства стає узгодження його економічних інтересів із інтересами суб'єктів зовнішнього середовища завдяки встановленню стратегічної взаємодії.

Проведені дослідження свідчать, що в загальному вигляді система організаційно-правового впливу має бути такою: по-перше, раціонально забезпечувати оптимальний баланс інтересів суб'єктів господарювання та дотримання: найважливіших публічних інтересів суспільства в цілому; по-друге - створювати загальні сприятливі умови для ефективного функціонування та подальшого розвитку підприємництва. Це можливо реалізувати лише комплексним використанням усього спектру організаційно-правових заходів, що ґрунтуються як на прямих (в основному адміністративних), так і опосередкованих (переважно економічних) засобах впливу, а саме: дозвільно-реєстраційних, податкових, кредитних, антимонопольних тощо.

Прямі способи регулювання підприємництва передусім пов'язані із використанням адміністративних засобів впливу на економічні відносини, які характеризуються безпосереднім владним впливом державних органів на поведінку суб'єктів підприємницької діяльності.

Формування сприятливого та передбачуваного правового поля для розвитку підприємства і реалізації права на підприємницьку діяльність є невід'ємною складовою економічної безпеки України, пріоритетною функцією органів державного управління в умовах ринкової економіки, реалізація якої необхідна для демократизації суспільства, забезпечення добробуту громадян, формування цивілізованого конкурентного середовища. Належний рівень економічної безпеки бізнесу є основою соціального та економічного розвитку країни, особливо в умовах прискорення процесів інтеграції України до міжнародних економічних організацій та глобалізації економіки.

Економічна безпека являє собою інтегровану категорію, що вказує стан юридичних, економічних відносин, організаційних зв'язків, матеріальних та людських ресурсів підприємства, в якому гарантується стабільність його функціонування, фінансовий успіх, науково-технічний та соціальний розвиток. Зміст цього поняття містить у собі систему засобів, що забезпечують конкурентоспроможність та економічну стабільність підприємства, а також сприяють підвищенню рівня добробуту робітників. Фактором, що впливає на економічну безпеку підприємства, можна визначити ступінь можливого ризику прийняття управлінських рішень. Незважаючи на різні визначення поняття економічної безпеки підприємства, вважаємо, що керівництво підприємства має забезпечити ефективне використання ресурсів щодо запобігання загрозам та досягнення цілей бізнесу. В умовах ринкової економіки економічна безпека підприємства залежить від економічної безпеки держави, регіону, оскільки спирається на їх наявний фінансовий, сировинний та виробничий потенціал, та на перспективи розвитку. Значний вплив на економічну безпеку підприємства справляє ступінь досконалості законодавчої бази, рівень оподаткування, доступ до світових ринків збуту, інвестиційна привабливість регіону та держави.

Таким чином, досліджено поняття «економічної безпеки підприємства» та встановлено зв'язок із системою безпеки держави. Доведено, що зусилля підприємств щодо забезпечення власної економічної безпеки, потрібно спрямовувати на забезпечення реалізації стратегічних економічних інтересів підприємства шляхом встановлення керованої продуктивної взаємодії із суб'єктами зовнішнього середовища.

Список літератури:

1. Нестеров Ю.А. Механизмы управления экономической безопасностью предприятий в условиях нестабильной и неопределенной среды / Ю.А. Нестеров // Materialy VII Mezinarodni vedecko-prakticka konference. - Dil 4. Ekonomicke vedy. - Praha:Publishing House "Education and science" s.r.o., 2010. - Str.90-92.

2. Лекарь С.І. Поняття та зміст економічної безпеки / С.І. Лекарь // Форум права. – 2012. - №2. – С. 399-402.

3. Куркін М.В. Контроль та захист економічної безпеки діяльності підприємств: навчальний посібник / М.В. Куркін, В.Д. Понікаров, Д.В. Назаренко. – Х.: ІНЖЕК, 2010. – 300 с.

4. Шкарлет С.М. Формування економічної безпеки підприємств засобами активізації інноваційного розвитку: дис. ... д-ра наук: 0800.0 / С.М. Шкарлет, 2008. - 270 с.

5. Молодецька О.М. Методологічні особливості оцінки техніко-економічної безпеки підприємств / О.М. Молодецька, О.В. Нусінова // Економічні науки. Серія. Облік і фінанси : зб. наук. праць. – Луцьк, 2010. – Вип. 7(25). – С. 303–312.

ПЛАНУВАННЯ МАРКЕТИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ АВТОМОБІЛЬНОГО ПОСЕРЕДНИКА

*Том'юк О.Я., аспірант кафедри менеджменту організацій,
НУ «Львівська політехніка», м. Львів, Україна*

Автомобілебудівні підприємства України та більшість національних посередників іномарок в Україні формують свою стратегічну маркетингову діяльність за принципом «знизу-вверх», що відповідно до концептуальних засад маркетингу є правильним, і сучасний підхід формування маркетингової стратегії полягає у реалізації такої послідовності: збір даних обсягів продажу та плану маркетингових заходів від регіональних посередників; формування плану загальних обсягів продажу, прийняття даних показників за цільові та планування маркетингових заходів на національному ринку; замовлення кількості автомобілів запланованого продажу у виробника; реалізація маркетингових заходів на ; контроль над дотриманням планів продажу, частки ринку, ефективності маркетингових заходів тощо [1, 2, 3].

Формування плану продажів дозволяє спланувати кількість відвідувачів регіонального дилера, яку необхідно сегментувати відповідно до інструментів маркетинг-міксу та допоміжних його складових. При цьому важливо опиратись на відносний показник, який характеризує скільки відвідувачів має відвідати автосалон з ціллю придбати конкретну модель, щоб ця модель була проданою (формула 1):

$$V_i = \frac{Tr_i}{S_i} \quad (1)$$

Де V_i - відношення кількості відвідувачів автосалону, які зацікавлені i -ю моделлю автомобільної торгової марки до кількості реально проданих автомобілів i -ї моделі автомобільної торгової марки в минулому періоді, Tr_i - фактична кількість відвідувачів автосалону, які зацікавлені i -ю моделлю автомобільної торгової марки, S_i – фактична кількість проданих автомобілів i -ї моделі автомобільної торгової марки